

Arrest

nr. 216 840 van 14 februari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Kolenmarkt 83
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 april 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 12 oktober 2018.

Gelet op de beschikking van 6 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat O. TODTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 april 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 april 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor de duur van drie jaar.

De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM, van de Richtlijn 2008/115/EG, van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van de rechten van verdediging. Ze wijst verder ook op een kennelijke appreciatiefout, de schending van de hoorplicht en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

De Raad merkt vooreerst op dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972).

De Raad wijst erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. In voorliggend geval voert de verzoekende partij in de hoofding van haar enig middel onder meer de schending aan van artikel 47 van het Handvest zonder enige verdere precisering bij de uiteenzetting van haar middel zodat ze nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel schendt. Omdat het niet aan de Raad toekomt hieruit een middel te distilleren of deze zelf in te vullen, moet ambtshalve vastgesteld worden dat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

De Raad merkt verder op dat de rechten van verdediging enkel van toepassing zijn op jurisdictionele beroepen en in administratiefrechtelijke beroepen op tuchtzaken (cf. RvS 4 maart 2004, nr. 128.733, RvS 27 oktober 2003, nr.124.709, RvS 24 oktober 2003, nr.124.643). Bijgevolg zijn ze niet van toepassing op administratieve beslissingen die werden genomen in het kader van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de Richtlijn 2008/115/EG, wijst de Raad erop dat de schending van een richtlijn niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving (cf. RvS 2 923, 20 juni 2008 (c)). De Raad wijst erop dat deze Richtlijn in Belgisch recht werd omgezet door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) en dat de verzoekende partij niet aanvoert, laat staan aantoon, welk artikel daarbij niet of niet correct omgezet zou zijn. Zodoende kan zij zich niet dienstig beroepen op de Richtlijn 2008/115/EG.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat voornoemd artikel uitdrukkelijk slechts betrekking heeft op beslissingen tot verwijdering. De bestreden beslissing is een inreisverbod en zodoende geen beslissing tot verwijdering, zodat het betoog van de verzoekende partij aangaande voormeld artikel 74/13 niet dienstig is.

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt aangeduid dat voor het vrijwillige vertrek geen enkele termijn is toegestaan, wat de verzoekende partij in geen geval betwist. Er wordt

daarbij aangegeven dat betrokkene geen arbeidskaart/beroepskaart bezit, dat zij op heterdaad werd betrapt op zwartwerk en een PV zal opgesteld worden door de arbeidsinspectie. De gemachtigde oordeelt dat gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en dat hij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Met betrekking tot het risico op onderduiken wordt gesteld dat betrokkene na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn, wat op zich ook niet wordt betwist door de verzoekende partij.

De Raad stelt verder vast dat er ook wordt gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod, waarbij de gemachtigde stelt dat betrokkene niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie, wat de verzoekende partij in geen geval betwist. De gemachtigde oordeelt dat betrokkene niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken en aldooende de openbare orde te schaden. Er wordt geconcludeerd dat gelet op al deze elementen, op het belang van de immigratiecontrole, de bescherming van de economische en sociale belangen en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van 3 jaar proportioneel is.

De verzoekende partij betoogt onder het eerste onderdeel van haar enig middel dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat zij werd gehoord voordat de beslissing genomen werd en dat zij niet in de mogelijkheid werd gesteld om haar aanmerkingen te geven betreffende het afleveren van een inreisverbod en zijn langdurigheid, evenals de motieven ervan. Ze stelt dat indien zij gehoord zou zijn geweest, zij had kunnen uitleggen dat zij in België beschikt over een sociale netwerk evenals familieleden en wijst erop dat deze elementen beschermd zijn door artikel 8 van het EVRM als deel van haar privé- en familielevens. Ze geeft daarbij ook verder aan dat zij stappen heeft ondernomen om haar diploma uit Marokko te laten erkennen op het Belgische grondgebied zodat zij verder in België kan studeren of werk vinden en dat zij opleidingen volgt in België. Ze stelt dat zij dan ook had kunnen uitleggen in welke omstandigheden zij gecontroleerd werd en dat zij niet bezig was met zwartwerk.

Waar de verzoekende partij de schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aanvoert, wijst de Raad erop dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41, lid 2, van het Handvest, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pten 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). De beslissing tot afgifte van een inreisverbod valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht, aangezien de beslissing het gevolg is van de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn. Er wordt op gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij kort vóór het treffen van de bestreden beslissing werd gehoord, wat blijkt uit het administratief verslag van vreemdelingencontrole van 6 april 2018, zodat zij toen de gelegenheid heeft gekregen om nuttig voor haar belangen op te komen en haar standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. De Raad is dus van oordeel dat de verzoekende partij de gelegenheid heeft gehad haar standpunt daadwerkelijk kenbaar te maken over de redenen die

de overheid ervan zouden weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen (cf. RvS 9 maart 2016, nr. 11.828).

Waar de verzoekende partij stelt dat mocht zij gehoord zijn geweest zij had kunnen wijzen op haar familieleden, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief in geen geval blijkt dat zij dit ter kennis heeft gebracht aan de gemachtigde vóór het treffen van de bestreden beslissing hoewel zoals hoger vastgesteld zij daartoe de kans heeft gehad. Zodoende kan zij de gemachtigde niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Hoe dan ook, wordt op het volgende gewezen. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen meerderjarige kinderen en hun ouders en tussen (aan)verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders en tussen (aan)verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM, Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; MOLE N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. In casu beperkt de verzoekende partij er zich toe te wijzen op haar familieleden en voegt een kopie van enkele identiteitskaarten toe aan haar verzoekschrift maar zij toont hiermee echter in geen geval aan afhankelijk te zijn van deze niet nader bepaalde familieleden, noch dat deze afhankelijk zouden zijn van haar. Gelet op het gebrek aan een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan de gemachtigde niet verweten worden hierover niet gemotiveerd te hebben en toont de verzoekende partij niet het bestaan aan van specifieke omstandigheden die middels een voorafgaand gehoor tot een andere uitkomst van de bestreden beslissing zouden hebben kunnen leiden. In deze zin maakt zij ook geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Waar de verzoekende partij stelt dat indien zij gehoord zou zijn geweest, zij had kunnen uitleggen dat zij in België beschikt over een sociale netwerk en aangeeft dat zij stappen heeft ondernomen om haar diploma te laten erkennen en opleidingen volgt in België, benadrukt de Raad dat uit de stukken van het administratief in geen geval blijkt dat zij deze elementen ter kennis heeft gebracht aan de gemachtigde vóór het treffen van de bestreden beslissing hoewel zoals hoger vastgesteld zij daartoe de kans heeft gehad. Hoe dan ook, wordt op het volgende gewezen. Het begrip privéleven wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie. De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats de taak van de verzoekende partij is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen. De verzoekende partij toont met een loutere vermelding van een sociale netwerk, de erkenning van haar diploma en een opleiding in België niet concreet aan op welke manier de bestreden beslissing een schending van het privéleven in de zin van voormeld artikel 8 zou uitmaken. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Zodoende toont zij ook hiermee niet het bestaan aan van specifieke omstandigheden die middels een voorafgaand gehoor tot een andere uitkomst van de bestreden beslissing zouden hebben kunnen leiden.

De schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur of van artikel 41 van het Handvest wordt bijgevolg niet aangetoond.

De verzoekende partij betoogt onder een tweede onderdeel dat de beslissing is gegrond op motieven die niet uit het administratieve dossier kunnen geverifieerd worden. Ze bestrijdt dat zij voor zwartwerk werd betrapt en stelt louter aanwezig te zijn geweest op een markt en een vriend te begroeten toen de inspectie plaatsvond. Ze stelt dat de conclusie van zwartwerk op geen enig stavingsstuk is gebaseerd zodat het feit dat zij een bedreiging voor de openbare orde is een gewone bewering is.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de verzoekende partij geen arbeidskaart/beroepskaart bezit en dat zij op heterdaad werd betrapt op zwartwerk en dat een PV zal opgesteld worden door de arbeidsinspectie waarbij de gemachtigde heeft geoordeeld dat gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en dat betrokkene niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, vinden deze vaststellingen steun in het administratief dossier, met name in het administratief verslag vreemdelingencontrole van 6 april 2018 waarin wordt gewezen op een proces-verbaal met nummer AN.55.LB.040428/2018 en wordt vermeld dat in het kader van bijstand aan de arbeidsinspectie wordt vastgesteld dat "betrokkene hier werkt" en dat de "vaststellingen in verband met het zwartwerk worden vervat in een 2e aanvankelijk PV". Zodoende kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de conclusie van zwartwerk en de bedreiging voor de openbare orde op geen enkel stavingsstuk gebaseerd is. Door te beweren dat dat zij louter aanwezig was op de markt en achter de winkel kwam om een vriend te begroeten, kan zij geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de gemachtigde die wel degelijk steun vinden in de stukken van het administratief dossier. De Raad merkt volledigheidshalve nog op dat het gegeven dat de verzoekende partij (nog) niet werd veroordeeld de gemachtigde niet verhindert om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Het vermoeden van onschuld belet in geen geval dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een stafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Waar de verzoekende partij vervolgens ingaat op de motivering inzake het risico op onderduiken merkt de Raad op dat een inreisverbod werd opgelegd daar voor het vrijwillig termijn geen enkele termijn werd toegestaan waarbij in de eerste plaats wordt gesteld dat zij geen arbeidskaart/beroepskaart bezit en dat zij op heterdaad werd betrapt op zwartwerk en de gemachtigde oordeelt dat gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en dat betrokkene niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Zoals hoger vastgesteld doet de verzoekende partij geen afbreuk aan deze vaststellingen met haar loutere beweringen. De verzoekende partij laat na aan te geven op grond waarvan zij aanneemt dat dit motief niet reeds zou volstaan om de bestreden beslissing te schragen. De eventuele gegrondheid van het betoog aangaande het overtollig motief inzake het risico op onderduiken kan de wettigheid van de bestreden beslissing dan ook niet aantasten. Zij betwist overigens in geen geval de vaststelling dat zij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, maakt de verzoekende partij met haar betoog dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde, gelet op de motivering in rechte en in feite zoals hoger weergegeven, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze is overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar.

Een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM en van de hoorplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 12 oktober 2018 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 4 december 2018, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 1 oktober 2018 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De verzoekende partij stelt de indruk te hebben dat in kader van voorafgaandelijke beschikking de Raad het werk van DVZ heeft gedaan. De verzoekende partij stelt dat zij voorafgaand aan het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod niet werd gehoord en dat de Raad de elementen beoordeelt die zij had willen aanvoeren. De verzoekende partij stelt dat het de verwerende partij is die deze elementen had moeten horen en een afweging maken. Wat betreft het familie- en gezinsleven, stelt de verzoekende partij dat de in de beschikking gemaakte beoordeling foutief is. De verzoekende partij stelt dat het familie- en gezinsleven niet mocht worden afgewogen ten opzichte van de problematiek van afhankelijkheid, die in het kader van een inreisverbod niet moet worden aangetoond, omdat een inreisverbod ook korte bezoeken verhindert. Wat betreft het zwartwerk, stelt de verzoekende partij dat zij dit formeel betwist en dat zij, indien zij gehoord was geweest, had kunnen uitleggen dat zij gewoon stond te praten op de markt en dat zij de intentie heeft om hier te studeren. De verzoekende partij stelt dat zij niet werd gehoord en dat dit een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij stelt dat als al de verschillende elementen waren afgewogen – hetgeen de taak is van de verwerende partij – men tot een ander besluit zou zijn gekomen. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking en verwijst naar de nota.”*

2.2.1 In de mate waarin de verzoekende partij heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting de in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten herhaalt en verder geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 1 oktober 2018, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Door het louter herhalen van het in het verzoekschrift aangevoerde middel kan bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in de beschikking d.d. 1 oktober 2018 opgenomen grond.

2.2.2 Voor zover de verzoekende partij betoogt dat *“zij voorafgaand aan [...] het inreisverbod niet werd gehoord”*, dat *“de Raad de elementen beoordeelt die zij had willen aanvoeren”* en dat *“het de verwerende partij is die deze elementen had moeten horen en een afweging maken”*, merkt de Raad op dat de verzoekende partij met voormeld betoog geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over hetgeen in de beschikking d.d. 1 oktober 2018 wordt gesteld. Het behoort immers tot de bevoegdheid van de annulatierechter om een voorgehouden schending van het hoorrecht te onderzoeken aan de hand van de door de verzoekende partij in het verzoekschrift tot nietigverklaring aangevoerde elementen om die voorgehouden schending te staven (RvS 30 januari 2018, nr. 240.621).

2.2.3 In zoverre de verzoekende partij betoogt dat *“[w]at betreft het familie- en gezinsleven, [...] de in de beschikking gemaakte beoordeling foutief is”* en dat *“het familie- en gezinsleven niet mocht worden afgewogen ten opzichte van de problematiek van afhankelijkheid, die in het kader van een inreisverbod niet moet worden aangetoond, omdat een inreisverbod ook korte bezoeken verhindert”*, merkt de Raad op dat de verzoekende partij met voormeld betoog geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over hetgeen in de beschikking d.d. 1 oktober 2018 wordt gesteld. Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kan immers slechts van een door artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, BS 19 augustus 1955, *err.* BS 29 juni 1961 beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM, *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; MOLE N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97). Te dezen kon aldus wel degelijk worden nagegaan of de verzoekende partij het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid aantoonde tussen haar en haar in België verblijvende familieleden.

Het middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU